

1896-03-24

SENDER

Johan Rohde

RECIPIENT

Emil Hannover

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Dansk

Date explanation:

Datering i brev.

Sender's location:

Rom

Recipient's location:

København

Mentioned people:

Georg Achen

Erik Henrichsen

Henrik Ibsen

Julius Lange

Archive:

Den Hirschsprungske Samling

TRANSCRIPTION

24. Marts 1896.

Via di Monte Tarpeo 69. 3 piano 7.

Roma.

Kjære Ven!

I det sidste bevægede Brev, jeg modtog fra Dem — allerede for meget længe siden, bad De mig om nu ikke at glemme Dem; men snart igjen fortælle Dem lidt fra min lille Gade.

Ja, kjære Ven, skjønt det ikke er med Lethed, at jeg fører Pennen, vilde det dog være mig en Fornøjelse at lade den løbe, naar den kunde bringe lidt af Italiens Sol hjem til en god Ven; —

Men Intrumentet er forstemt, og saa gjør man bedst ved ikke at spille paa det. —

En stor Løgn at Tiderne skifte; nej de er netop som man sagde i gamle Dage, evige og uforanderlige; vi har nu som fordum den samme gamle, kolde Tramontan; den blæser ud af hveranden Konvolut, der kommer nordfra — fra den anden Side Alperne. —

Forlang derfor ikke at jeg skal tage Traaden op fra sidst — dér, hvor vi slap den — jeg lader hellere mit Navn og Rygte udlevere til den første den bedste, der "med Haanden

[2]

paa Brystet og Eden i Munden" forsikrer om Existensen af mine to Tunger — og om andet ondt — en ærlig Mand kan dog alligevel ikke i Længden holde ud mindst én Gang om Aaret at afgive en beediget Forsikring om sin Ærlighed.

—.

Det er godt nok at tale om Ansvar og Betydning og hvad ved jeg — men De ved jo dog godt, kjære Ven, at der er visse Folk, som man i det hele taget aldrig kan regne med, naar man ikke stadigt er "over dem". — Der skal stadigt et Par Øjne til for at holde Dem i Geledet.

Er der ikke noget som hedder saadant noget som ude af Øje ude af Tanke; — jeg

saa det jo haandgribeligt forleden Dag, —
da man meddelte mig et Resultat — , et af
dem, der kan varme en brav Mands Hjærte, —
længe førend min — samvittighedsfuldt forlangte
—Stemmeseddel endnu kunde være modtagen.
Naa den havde vel hverken gjort fra eller til og
i hvert Fald kun gjort et snavst Indtryk i
den almindelige Jubel over endnu en vunden
Sejr — ja tænkt! at en Achen kunde erobres!
Jeg venter ganske nysgjerrig paa den næste.

—

[3]

Aah nej, kjære Ven! Fanden med det hele; —
det bliver dog skidt, hvordan man saa end drejer
det — Smæltes om! er det ikke saaledes Henrik
Ibsen siger.

Men De har dog alligevel Grund til at
misunde mig, der til alle mine Sorger dog kan
føje den Glæde, at jeg — i hvert Fald for en liden
Stund — er fri Fugl.

Om jeg nu en skønne Dag saa Dem ind
ad Døren! De vilde ligesom jeg lade Dem
vække Kl 6 om Morgen af Solen ovre fra
Palatin og arbejde som den flittige Bi den
ganske Dag — og om Aftenen saa vilde vi
kysse Pigerne og drikke Montepulciano og
naar vi med hinanden under Armen med
en Cavour eller en Minghetti — thi Havaneseerne
maatte De give Afkald paa — i Munden slen-
trede op og ned langs Tiberen i Maaneskinnet
fra Vesta-Templet og ned til Malthesernes gam-
le Have — frem og tilbage — saa vilde vi bil-
de os ind at vi virkelig var i den allerbedste
af alle Verdener; — thi det er nemlig
Hemmeligheden ved Italien — troer jeg —

[4]

at man her kan bilde sig noget ind.

Men desværre sidder De jo som en Koral vok-
set fast til Havbunden med meget, meget

Vand ovenover Dem og mange, mange store
Torsk omkring Dem.

Men kommer De ikke herved saa vær dog
i hvert Fald forvisset om, at der sidder
en oppe paa Capitolium, som dog af og
til tænker paa Dem og takker Dem
for hvert et Brev De sender ham.

Deres hengivne
Johan Rohde

Det glæder mig overordentlig meget, at Julius Lange
bryder sig om at eje mine Lithographier. Hils ham
fra mig og sig ham det, naar De ser ham; han
vil dog maaske vente med at modtage dem til jeg
kommer hjem; da jeg daarligt pr. Brev kan forklare,
hvilke jeg mener er de bedste af Trykkene.

—

De spørger mig om Prisen paa min Reol — som
jeg ikke begriber, De gider eje; — jeg tilbød Henrik-
sen den for 100 Kr; og denne Pris staar den altsaa
ogsaa Dem i. Pengene kan jeg altid faa, naar jeg
kommer hjem.

24. Marts 1846.

Via di Monte Tarpeo 69. ^{3 piano} 7.

Roma.

Kjære Ven!

I det sidste brygede Brev, jeg modtog fra Dem —
allerede for meget længe siden, bad De mig om nu
ikke at glemme Dem; men snart igjen fortælle
Dem lidt fra min lille Gade.

Ja, kjære Ven, skjønt det ikke er med Lethed, at
jag finder Tiden; vilde det dog være mig en For-
nøjelse at lade den løbe, naar den kunde bære
lidt af Italiens Sol hjem til en god Ven; —

Min Instrumental er forlængst, og saa gjør man
bedst ved ikke at spille paa det. —

En stor Lignelse er Tiden skifte; nej de er netop
som man siger i gamle Dage, evige og ufærdige-
lige; vi har nu som forleden den samme
gamle, evige Tramontan; den blæser ind af
hundreden Komvolut, der kommer nord fra — fra
den anden Side Alperne. —

Forlang derfor ikke at jeg skal tage Træden
op for sig selv — den, hvor vi slæp den — jeg
lader heller mit Naar og Rygte udleve
til den første den bedste, der, med Haanden

pas Bryllup og Eden i Mænden" forsitte om Ei-
slusen af mine to Tønder - og om andet andet
- en dslig Mand kan dog alligevel ikke i Læng-
den holde ud mindst in Gang om Aars at af-
give en beediget Forsikring om sin Arlighed.

Det er godt nok at tale om Ansæen og Delysning og
hvad ved jeg - men De ved jo dog godt, kære
Ven, at der er visse folk, som man i det hele
taget aldrig kan sige noget, naar man ikke
stadigt er "over dem". - Der skal stadigt et Par
Øjne til for at holde dem i Geliddet.

Er der ikke noget som hedder saasandt noget
som inde af Øjet inde af Tanke; - og
saa det jo haandgribeligt forekommer Dig, -
da man meddele mig et Resultat, et af
dem, der kan være en bar Mandes Hjerte,
længere fremt min - samvittighedsfuld forlangelse
- Stemmeseddel endnu kender den modtagne.
Naar den haardt vel hoderen gjør for alle til og
i hvers Fald kender gjør et snarst Indbryd i
den almindelige Jule over endnu en vinder
Sagt - ja tænkt, at en Aften kender evig!
- jeg vilde ganske nysgjerrig paa den næste.

Aah nej, rjos Ven! Fanden med det hele; —
det bliver dog strid, hvordan man saa end siger
det — Smælttes om! — & det ikke sandheds Hensigt
Jeg selv siger.

Men De har dog alligevel Grund til at
mødsmid mig, da tis alle mine. Siger dog saa
fjæ det Glæde, at jeg — i hus fast for en liden
Stund — & for Trængsel.

Om jeg nu en skønn Dag saa Dem ind
ad Døren! De vilde ligesom jeg lade Dem
være kl 6 om Morgenen af Solen over for
Palatin og arbejde som den flittige Bi den
ganske Dag — og om Aftenen saa vilde vi
rykke Pige og drille Montepulciano og
naar vi med hinanden ind i Armen med en
Carrou eller marocher en Minghetti — thi Havaransen
maatte De gøre Afspand paa — i Mændes slen-
ker op og ned langs Tiberen i Maanedstid
for Vesta-Templet og ned til Malthesens gam-
le Havn — frem og tilbage — saa vilde vi bil-
de os ind at vi virkelig var i den allebedste
af alle Verdens; — thi det er nemlig
Hemmeligheden ved Italien — troer jeg —

at man her kan lide sig noget ind.

Men hvem sidde De jo som en Koral ved
et fast til Hærbunden med meget, meget
Vand ovenover Dem og mange, mange store
Tørre omkring Dem.

Men kommer De ikke hertil saa var det
i det fast forviset om, at de sidder
i oppe paa Capitolium, som det er og
det tænke paa Dem og tænke Dem
for det er Bort de sende ham

Dens kære
Johann Rade

Det gælder mig overordentlig meget, at Julius Rade
lyste sig om at eje mine Lithographier. Hvis han
for mig og sig kan det, naar De er ham, kan
vil det maaske være vist at modtage dem til
komme hjem; da det daalst pr. Bort kan fordele,
hvilke det mere er det trods af Tryk.

De spørge mig om Prisen paa min Rade - som
det ikke begribe De godt det; - det tilsvaret Hver
en den for 100 Kr.; og den Pris staa den altsaa
oppe Dem i. Tingen kan det altid for, naar det
komme hjem.